

Γράφουσιν ἐκ Λονδίνου ίδιαιτεραι ἐπιστολαί· «Εἶναι ἀπερίγραπτος ἡ ἀνυπομονησία τοῦ ἐνταῦθα δημοσίου ὅταν ἡκόνσθη ὅτι ὁ «Μέγας Άνατολικὸς» προσωριμίσθη εἰς Crookhaven. Ἐβρεγχεὶς ῥαγδαίως, καὶ ὅμως ὅλοι ἔξήρχοντο εἰς τὰς ὁδούς: διὰ ν' ἀγοράζωσι τὰς ἐφημερίδας αἵτινες ἔδιδον πληροφορίας ἐπὶ τοῦ προκειμένου δι' ἐκτάκτων παραρτημάτων.

νΤὸ δημοσίου σήμερον πέποιθεν ἐκ τῶν ὅσα ἀνέγνω, ὅτι τὸ πρᾶγμα ὑπάρχει κατορθωτὸν, καὶ ὅτι ἡ ἀποτυχία αὕτη εἴναι πρόσκαιρος καὶ σχετική. Ἐν τῷ Ἐπικαταλλακτηρίῳ, ὅταν ἐγνώσθη ὅτι ὁ «Μέγας Άνατολικὸς» ἀφίχθη εἰς Crookhaven εἰς ἐγκαταλείψιας τὸν τηλεγραφικὸν κάλων, αἱ μετοχαὶ τῆς ἐπιχειρήσεως, αἵτινες τὴν προτεραίαν ἔπεισχον ζημίαν 55 0/0 κατέβησαν εἰς 65 καὶ 70 τοὺς 100· ἀφοῦ ὅμως ἀνεγνώσθη ἡ ἀνωτέρω ἔκθεσις καὶ τὸ περιστατικὸν ἐξετιμήθη ἀποχρώντως, πάλιν ἀνετιμήθησαν αἱ μετοχαὶ, ὡστε σήμερον δὲν ζημιοῦνται πλειόνα τῶν 45, 42 μάλιστα δὲ καὶ 40 τοὺς 100.

»Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι οὐδεὶς τὸ Ἐπικαταλλακτήριον ἀπατάται, οὐδὲ οἱ ἐπιστήμονες, καὶ ὅτι τὰ φανάντα ἐλαττώματα θὰ ἐπιδιορθωθῶσιν κατὰ πᾶσαν εὐχήν.»

(ἐκ τῆς Ἡμέρας.)

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 14 Αὐγούστου 1865.

Ἐβράδυνα ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐπιστολὴν σου ἔνεκα τοῦ ὑπερβολικοῦ καύσωνος καὶ ἄλλων τινῶν λόγων, ὅχι ὅμως καὶ ἐξ ἀμελείας, ὡς οὐσας ὑπέθεσας. Ἀπὸ τὰς πρώτας τριῶν τῆς ἡμέρας τοῦ Ιουνίου τὸ πτωχόν μου κρανίον παρ' ὀλίγον διερράγη ὡς ὑπερθερμανθεὶς λέβης, ὡστε μοὶ ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ συρράψω δύο ίδεας.

Ἐφυγον λοιπὸν τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ λυτρωθῶ ἀπὸ τὸν κλασικὸν τῆς γῆς αὐτῆς κονιορτὸν, τὸν φοβερὸν καύσωνα καὶ τὰς ἐν ὑπαίθρῳ καὶ ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς βουλῆς ἀγορεύσεις. Δὲν δύνασαι τριῶντις νὰ φαντασθῆς, φίλε δοίοις λύσσας ἀγορεύσεων κατέλαβε τοὺς ἀγαθοὺς πολίτας τῆς Κεκροπίας μετὰ τὴν ἔνδοξον Οκτωβριανὴν μεταπολίτευσιν. Εἰς μάτην κλείσις τὰ ὄντα σου, εἴναι ἀδύνατον νὰ δικράγης τὴν σαγήνην μακινομένου τινος ἥτορος ἀμαὶ δύο βήματα ἀπομακρυνθῆς τῆς οἰκίας σου καὶ τολμήσῃς ν' ἀγαπεύσῃς τὸν κονιορτὸν τῶν Ἀθηναϊκῶν περιπάτων, διότι οἱ

ἥτορες ἐπολιόρκησαν κατὰ γράμμα τὴν πόλιν· οἱ στύλοι τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ή πλατεῖα τοῦ ψυμυθιωμένου Πανεπιστημίου, ή τῆς Ὀμονοίας καὶ ἡ τοῦ Θησέου, τὰ τέσσαρα ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀκρα τῆς πόλεως μετετράπησαν εἰς Δημοσθενείους Πυνκας, ὅθεν κεραυνοβολοῦνται τὰ ταλαίπωρα ὕπα μας. Εἶναι τιρόντι ἀκατανόητος ἡ μανία αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων. Βασανίζονται καὶ συμβασίζονται καὶ τοὺς ἄλλους ἄνευ λόγου. Πρό τινων ἡμερῶν ἐξέφραζον τὴν περὶ τούτου ἀπορίαν μου εἰς φίλον, ὅστις μοὶ ἀπεκρίθη, ὅτι καθ' ἄξιαθεν, εἰς τῶν ῥητόρων τούτων μετεχειρίζεται τὰς ἀγορεύσεις ἀντὶ ἀφαιμάξεων καὶ ἄλλων καταπραϋντικῶν μέσων κατὰ παραγγελίαν ιστρικήν!... Καὶ τὸ πιστεύω διότι ἄλλως δὲν ἐξηγείται τὸ παρὰ φύσιν τοῦτο φαινόμενον ἐκτὸς ἀν ζητήσης καὶ δευτέραν ἐπεξήγησιν προσάπτουσαν ὀλίγον τινὰ μῶμον εἰς τὸν ἀμφίβολον πατριωτισμὸν αὐτῶν· λέγουσι δηλαδὴ αἱ κακαὶ γλώσσαι: ὅτι ὅσω τις μᾶλλον ἐν Ἑλλάδι φωνάζει τόσῳ ἀσφαλεστέραν ἀναμένει τὴν παρὰ τῆς Κυθερνήσεως ἀμοιβήν καὶ ἐν μὲν τῇ Βουλῇ τὸ ἀξίωμα τοῦτο τρόντι θριαμβεύει, διότι εἰδόμενον καὶ βλέπομεν ὅτι οἱ πολύλογοι καὶ οἱ τὴν βοὴν ἀγαθοὶ καὶ ἔλαθον καὶ λαμβάνονται διλονὲν θέσεις· οἱ ὑπουργοὶ μάλιστα ἐξ αὐτῶν φέπονται μετὰ τὴν μεταπολίτευσιν ἀγρεύονται... Ἐντούτοις ἀς ἐπανέλθω εἰς τὸ προκείμενον, ὅθεν ἀνεπαισθήτως ἐξετράπην. Ἔλεγον ὅτι ἐφυγον ἐκ τῶν Ἀθηνῶν διὰ νὰ λυτρωθῶ ἀπὸ τὸν καύσωνα, τὰς πολιτικὰς συζητήσεις καὶ τὰς ἀγορεύσεις, νὰ εῦρω δὲ ἀντὶ τούτων δρόσον ὑπὸ σκιερὰ δάση, ἀνάπτωσιν καὶ διάγην ποιησιν ὅχι ἐννοεῖται ἐξ ἐκείνων τὰς δοπίας ἀκούομεν εἰς τοὺς ποιητικοὺς διαγωνισμοὺς, ἀλλὰ ποίησεν φυσικὴν, ποίησεν τὴν δοπίαν αἰσθάνονται μόνον οἱ ὄφιαλμοι καὶ η καρδία. Δυστυχῶς ὅμως ἄλλα ἀντὶ ἄλλων εὗρον· ἐμελέτων νὰ μεταβῶ εἰς Κηφισίσιαν ἀπὸ τὴν δοπίαν εἰμαι καταγοντευμένος· ἀλλὰ κακῇ μοίρᾳ δὲ ὠραῖος αὐτὸς τόπος, καθὼς καὶ ἀπασαὶ ἡ Ἀττικὴ, ίνα μὴ εἰπω η Ἑλλὰς διατελεῖ ἀπὸ δύο ἥδη ἐτῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ παντοδυνάμου δρεστίου ἵπποτου Κίτσου καὶ τῶν δέκα αὐτοῦ διπαδῶν. Θὰ θαυμάσῃς ίσως πᾶς εἴναι δυνατὸν δέκα ληστὰς νὰ μὴ ἐξοντώσῃ δὲ Ἑλληνικὸς στρατὸς καὶ η ἐμμισθος ἐθνοφυλακῆς αὐτὸς φίλατας ίσια εἴναι αἰνιγμα ἐκ τῶν ἀλύτων, ἐγὼ τούλαχιστον ὑποθέτω ὅτι θὰ κρατῇ δὲ τερατώδης αὐτὸς Κίτσος τὸν δακτύλιον τοῦ Σολομῶντος τὸν δοπίον ἄμα παρουσιάσῃ τρέπει εἰς φυγὴν τοὺς διώκτας του!

Πρὸς ἀποφυγὴν μακρολογίας ἐν τούτοις ἄσ
σοι εἴπω ὅτι κατέβην εἰς τὸν Πειραιᾶ, δὲν ἐνθυ-
μοῦμαι ἀκριβῶς κατὰ ποίαν ἐποχὴν, ἐνθυμοῦμαι
μόνον ὅτι τότε, πρὸ 15 ἡμερῶν, συνεζητεῖτο ἐν τῇ
Βουλῇ ἡ ἀπάντησις εἰς τὸν Βασιλικὸν λόγον, μετὰ
παρέλευσιν δ' ἐνὸς μηνὸς ἔμαθον ὅτι ἡ συζήτησις
ἔξηκολούθει μετὰ πολλῆς ζέσεως ἐπὶ τῆς ἀπαν-
τίττεως, ἐννοεῖται πάντοτε, καὶ κύριος οἶδε ἂν
μέχρις ὥρας δὲν ἔξακολουθεῖ ! ! ! Ἐνόμισα λοιπὸν
ὅτι θὰ σὲ εὐχαριστήσω παρέχων σοις μικρὸν περι-
γραφὴν τῶν θελγήτρων τοῦ Πειραιῶς καὶ τῆς ἐν
αὐτῷ διαμονῆς μου. Πρὶν δομῶς ἐπίτρεψόν μοι νὰ
σὲ διαβεβαιώσω ὅτι δ' ἄνθρωπος εἶναι τὸ ἀνοιτό-
τερον τῶν ἐπιγείων πλασμάτων καὶ ἡς λέγουν δ', τι
θέλουν οἱ φυσιολόγοι, οἱ θεολόγοι καὶ οἱ φιλόσο-
φοι, ἐγὼ δίτσχυρίζομαι ὅτι ἂν ἀντιφρονοῦν, ἀντι-
φρονοῦν ἀπὸ καθηρῶς ἐγωῖσμὸν κινούμενοι καὶ ὅχι
ἐκ πεποιθήσεως, διότι τὰ ἄλλα ζῶα, τὰ ἄλογα
παρ' ἡμῶν βαπτισθέντα, δις οὐδέποτε σχεδὸν ἐ-
ξαμποτάνουσι καὶ ἀπαξ τιμωρηθέντα ἢ ἄλλως
παθόντα σωφρονίζονται, ἐνῷ δ' ἄνθρωπος καὶ δέ-
ρεται καὶ φυλακίζεται καὶ σωματικὰς παθήσεις
ὑποφέρει καὶ ψυχικὰς ἀλγηδόνας, καὶ δομῶς βλέ-
πομεν αὐτὸν συνεχῶς εἰς τὸ αὐτὸν σφάλμα ὑπο-
πίπτοντας καὶ ὅχι μόνον δὲν ὠφελεῖται ἀπὸ τῶν
ἄλλων τὰ πεθήκατα, ὡς λογικὸν δην, ἀλλὰ καὶ
τὰς ἴδιας δοκιμασίες τάχιστα λησμονεῖ καὶ ὡς
τυφλὸς εἰς τὸ βάραθρον καταπίπτει. Θέλεις ἐν
παραδειγματι τῶν λεγομένων μου; ἀκούσον. Ἐξ ἴδιας
πείρας εἶχον χειρίστην ἴδεαν περὶ τῶν Ἀθηναϊ-
κῶν ἐξοχῶν, ἐν αἷς ἄλλο δὲν εὑρίσκεις παρὰ βρά-
χευς, ἥλιον καὶ μίαν τὸ πολὺ καλύβην, ἐν ᾧ δὲν
ἔχεις ποῦ νὰ καθίσῃς δ' Πειραιεὺς μάλιστα ἀνέ-
καθεν μοι ἐνέπνευσεν ἀντιπάθειαν διὰ τὸ ἄγονον τῆς
γῆς του, τὸν κονιορτόν του καὶ τὴν μονοτονίαν
του, καὶ δομῶς, φίλαττες ἴδιοι με εἰς τὸν Πειραι-
Ωραῖος τόπος ἐξορίας! πολυθέλγητρος διαμονή!
Ἐδὼ περίπατοι γοητευτικῶτατοι ἐν μέσῳ ἀκαν-
θῶν καὶ τριβόλων! Ἐδὼ αὔρα θαλασσία, ἐξ ἣς
δύναται δὲ Ἄιολος ὅλους αὐτοῦ τοὺς ἀσκοὺς νὰ ἐμ-
πλήσῃ! Ἐδὼ βαθύσκια δάση καὶ μορμυρίζοντας
ῥύακας διαυγεστάτου καὶ ψυχροτάτου ὄδατος
πλάττει ἡ κεκαυμένη καὶ διψῶσα φαντασία! ..
Ἄφινα κατὰ μέρος τὸ πλῆθος τῶν παντοπλείων,
ἐνθα δύναται μετ' ἄκρας γλυκυθυμίας δὲ πεινᾶν
στόμαχος νὰ θυμασθεῖ τοὺς μετὰ πολλῆς χάριτος
πχρατεταγμένους σάκους πλήρεις φασούλιων,
κυάμων, σακχάρεως καὶ ἄλλων δρεπτικωτάτων
προϊόντων!

Ἐτο, τὸν Πειραιᾶ, φίλε, εἰς τέρψεις διαδέχονται
ἡ μία τὴν ἄλλην ἀδιαλείπτως ἀπὸ πρωτας μέ-
χρι νυκτός. Καὶ τὴν μὲν πρωτας μετὰ παρέχεται
κατὰ πρῶτον ἡμίωρος προθεσμία διὰ γ' ἀνα-
πνεύσης δλίγην δρόσον καὶ γ' ἀποταμιεύσης ἐξ
αὐτῆς ἀρκετὴν ποσότητα εἰς τὰ θυλάκια τοῦ ἐ-
πενδύτου σου ἐφόδιον διὰ τὸ ἐπίλιουπον τῆς ἡμέ-
ρας. Οὕτερον κλεῖσον ἐπιμελῶς τὰς θύρας καὶ τὰ
παράθυρα τῆς οἰκίας σου, ἐκδύσου καὶ ἔμβα εἰς
ψυχρὸν λουτρὸν, ἐνθα ἐξηπλωμένος ἡ καθημένος
δύνασαι εὖ ἀνέσει καὶ γ' ἀναγνώσης καὶ νὰ δια-
σκεδάσῃς καὶ νὰ φιλοσοφήσῃς μέχρι τῆς δύσεως
τοῦ ἡλίου· νὰ κοιμηθῇς δὲν λέγω, διότι εἶναι
σπάνιον πρᾶγμα νὰ μὴ ἀνατιναχθῇς ἐξαφνιζό-
μενος ἀπὸ τοὺς πυροβολισμοὺς τῶν ἐν τῷ λιμέ-
νι πλοίων, ὅτε μεν ἐορταζόντων, ὅτε δὲ πεν-
θούντων δὲ ἀποχαιρετούντων καὶ ἄλλοτε τέ-
λος πυροβολούντων ἀνευ λόγου καὶ μόνον διὰ νὰ
σὲ ἀφυπνίσωσι μὲν τὸ γλυκὺν αὐτὸν κελάδημα τῶν
τηλεβόλων τῶν.

Ἀληθινὰ, σοὶ συνιστῶ πολὺ νὸς δραστήριον ἀν-
τιφάρμακον κατὰ τῆς ἀφορήτου δυσθυμίας τὴν
ἀνάγνωσιν τῶν Ἰπποτῶν τοῦ στερεώματος. Τὸ
ἀστείον αὐτὸν μυθιστόρημα εὑρίσκεις μεταπεφρα-
σμένον εἰς ἔνα τόμον τῆς Εὐτέρπης, ὅστις ἔτυχε
μεταξὺ τῶν βιβλίων μου. Εγὼ τὸ ἀνέγνων ἐνταῦ-
θα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, διότι λίαν μοὶ ἐκίνη-
σε τὸ ἐνδιαφέρον ἡ περιγραφὴ τῆς τότε πολιτι-
κῆς καταστάσεως τῆς Πορτογαλλίας. Φαντάσθητε
ἔνα γεανίσκον ἀκαμάτην καὶ ἀμουσον κατατρί-
βοντα τὸν καιρὸν εἰς ἀνατροφὴν κυνῶν καὶ ἵππων,
εἰς ἡδυπαθεῖς διακεδάσεις, εἰς ἀηδεῖς καὶ ἀπρε-
πεῖς ἀστειότητας, καὶ περικυκλωμένον ἀπὸ αὐ-
λικούς ἐγκωμιάζοντας καὶ ἐκάστην τὰς ἀρετάς
του καὶ ὑποβοηθούντας τὰς ἀκολάστους τέρψεις
του. Φαντάσθητε πρὸς τούτοις ὑπουργοὺς οὐδὲν
ἄλλο μέλημα ἔχοντας, παρὰ τίνι τρόπῳ νὰ πα-
ρατείνωσι καὶ κραταίωσον τὴν πρὸς αὐτοὺς εὐ-
νοιαν τοῦ ἡγεμόνος, ἵνα κορέσσωσι τὴν φιλοδοξίαν
των καὶ ἐμπλήσωσι τὰ βαλάντια αὐτῶν τε καὶ
τῶν φίλων των ἐκ τοῦ ἰδρώτος τοῦ ἀτυχοῦς
λαοῦ, ὑπὲρ οὖν οὐδεμίαν πρόνοιαν ἐλάμβανον.
Τοιοῦτος ἦτο Ἀλφόνσος δέ τότε ἡγεμονεύων τῆς
Πορτογαλλίας καὶ τοιάντη, ἡ διέπουσα τὰς τύ-
χας τοῦ ταλαιπώρου ἐκείνου ἔθνους Κιβέρνησι!
Τόσῳ δὲ ἐντέχνως καὶ ἀστείως περιγράφονται ὅλαι
αὐτοὶ αἱ λυπηραὶ ἀλήθειαι, ὡστε, εἰς βεβαιῶ, δὲν
θὰ μετανοήσῃς ἐπιχειρῶν τὴν ἀνάγνωσιν τῶν
Ἰπποτῶν τοῦ στερεώματος κατὰ τὸ διάστημα
τῶν καυστικῶν ἡμερῶν τοῦ θέρους.

Τὸ δὲ ἐπέρεις ἄμα δύστη δὲ φοβερὸς θῆλιος ἔξελθε ἀφόβως τοῦ λαυτροῦ σου, διότι τότε πλέον δὲ καύσων πρεκύνεται, ἐνδύσου δὲ ταχέως καὶ δράμε εἰς τὴν τερψιθέαν τρέχων, ἀλλὰ πάντοτε ἐνοεῖται μετὰ προσοχῆς, ἵνα μὴ καταπέσῃς εἴς τι ἀπεξηραμένον φρέαρ ή δπήν δεξαμενῆς, ἐξ ὧν εἶναι διόκληρος ἐσπαρκένη δὲ εὐλογημένη αὐτὴ γῆ τοῦ Πειραιῶς. Οὐ κύριος δάμαρχος ἐφόροντις μετὰ πατρικῆς ὀλωτῆς μερίμνης περὶ τῶν στομάχων τῶν Πειραιέων καὶ ἔκτισεν ἐπὶ τούτῳ εὐρύχωρον καὶ δραίαν ἀγοράν, τί ἀλλο θέλεις; ποῦ νὰ πρωτοπροφύτασῃ ἔνας ἀνθρωπος; Τὸν ἀπαιτήσῃς νὰ διορθώνῃ τὰς ὁδοὺς καὶ νὰ φράττῃ τὰς ὅπας τῶν φρεάτων εἴναι μεγάλη καὶ ἀδικος ἀπαίτησις! Δράμε λοιπὸν εἰς τὴν Τερψιθέαν καὶ προσπάθησον νὰ φθάσῃς, εἰ δυνατόν, πρῶτος καὶ νὰ φύγης τελευταῖος διὰ νὰ μὴ χάσῃς οὐδὲ μίαν ῥάκεταν ἢ στροφήν τινα τῆς μελιφόργου Δανικῆς μουσικῆς Σὲ συμβουλεύω ὅμως ν' ἀναβῆς κακτὰ προτίμησιν εἰς ἐν τῶν παρακειμένων ὑψωμάτων καὶ ἐκεῖθεν ν' ἀπολαμβάνῃς τὰς ἡδύτητας τῆς Τερψιθέας, διότι ἔαν εἴπειμείνης νὰ περιπατῇς περὶ τὴν σκιάδα τῆς μουσικῆς ἢ θὰ πάθης ἀπὸ ἀσφυξίαν ἔνεκκα τῆς πολλῆς συρρόης τῶν φιλομάρτων, ἢ θὰ πατήσῃς κάνεν ἀπὸ τὰς ἐκαποντάδας ἐκείνας τῶν μικρῶν παιδίων, τὰ δόποις τρέχουσιν ἀδιακόπως διὰ μέσου τῶν κνημῶν σου. Οἱ Πειραιεῖς εἴναι ἀνθρωποι πλασμένοι διὰ τὰ χρήματα, τὴν μουσικὴν καὶ τὰς ἄλλας τέρψεις διὰ τούτο ἀφοῦ τὴν ὑμέραν ἐναποτάμιεύσωσιν ἀρκετὰ ναπολεόνια ἢ καὶ δεκάλεπτα εἰς τὸ πολύκλειδον θησαυροφυλάκειον των, τὸ ἐπέρεις λαμβάνουσι τὰ τέκνα των, τὰς γυναικάς των, τὰς ὑπηρετίας των, τοὺς κύνας των καὶ ἐκστρατεύουσι πανοικεῖς εἰς τὴν τερψιθέαν ἄμα ἀκουσθῆ τὸ σύνθημα τῆς μουσικῆς. Ό, τι νέον καὶ λαμπρὸν ἐνδύμακ ἔχουσι τὸ ἐνδύνονται τὴν ὥραν ἐκείνην καὶ τὸ καπνίζουσιν εἰς τὸν καπνὸν τεσσάρων δακούφρων. Βρερείων, τοποθετημένων εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς πλατείας. Σημείωσον δὲ ὅτι δὲ περίπατος τῆς Τερψιθέας ἔχει τὰ δριά του, τὰ δόποια οὐδεὶς τολμᾷ νὰ ὑπερπηδήσῃ ἐκκτὸ δηλαδή βημάτων ἀπόστασις παραχωρεῖται εἰς τοὺς περιπατοῦντας, οὐδὲ δάκτυλον δὲ περιπλέον δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀπομακρυνθῇ τις τῆς πλατείας, καὶ μόλις δύο ἢ τρεῖς τολμηροὶ ἀποφασίζουσι νὰ προβῶσι μέχρι τοῦ παραλίου.

Οσάκις δὲν ὑπάρχουσι ξένοι πολεμικὰ πλοῖα εἰς τὸν Πειραιᾶ δὲν ὑπάρχει οὐδὲ μουσικὴ εἰς τὴν Τερψιθέαν· ἀλλὰ τότε τὴν ἔλλειψιν αὐτῆς ἀναπληροῦ τὸ κινητὸν πολύφωνον πλάνητός τινος Ιταλοῦ καὶ δ. Θερυβίος τῶν προσθριπτουμένων αἰσθητῶν καὶ ἡ μέλιτος γλυκυτέρα λαλία τοῦ ὠραίου φύλου, καὶ μάλιστα διὰν αἱ διμίλιαι γίνονται γαλλιστὶ διότι πρέπει νὰ ἡξεύρης ὅτι πολλαὶ ἀρρόταται νεάνιδες, ἀξιέπεινοι τωόντι διὰ τὸν περὶ τὴν μάθησιν ζῆλον αὐτῶν, ἀποστηθῆσουσιν εἰς τὴν Τερψιθέαν ὅσα παρὰ τοῦ Γάλλου

δ. δασκάλου ἐδιδάχθησαν τὴν ὑμέραν. Oh qu'il est gentil, oh! qu'il est charmant! c'est delicieus. Τοιαῦτα ἐπιφωνήματα συνεχῶς ἔξερχονται ἀπὸ τὸ ἔρχος 32, ἀν ὅχι ὀλιγωτέρων, δόδοντων, οἱ δὲ παριστάμενοι νεανίαι μένουσι κατηγορίες, μακαρίζοντες ἕαυτούς καὶ τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τὴν ἐν πολιτισμῷ προόδῳ, καὶ μάλιστα βλέποντες τοὺς παρεπιδημοῦντας Γάλλους ἢ Ἀγγλους ἀξιωματικοὺς οἰκειότατα καὶ περιπαθέστατα συνδιαλεγομένους μετὰ τῶν εἰς τὸν βραχίονά των στηρίζομένων Ἐλληνίδων! . . .

Θέλεις ν' ἀκούσῃς καὶ ἐν ἐπεισόδιον τῆς Τερψιθέας; Πρό τινος καιροῦ γηραιά τις ἄρκτος ἐνέπεσεν εἰς παγίδα στηθεῖσαν ὑπὸ νέας ἀλώπεκος. Σημείωσον ὅτι ἡ ἄρκτος ἔχει σύζυγον, ἡ δὲ ἀλώπηκα γονεῖς ἀλλὰ τί τὸ μὴ ὑποκηπτὸν εἰς τοὺς δρακοντείους νόμους τοῦ ἔρωτος, δσάκις μάλιστα δι πονηρὸς οὗτος παῖς τοξεύση καρδίαν οὐδὲ ὑπὸ εξήκοντα χειμώνων ψυχρανθεῖσαν, ὅπερ συνέβη εἰς τὴν ταλαίπωρον αὐτὴν ἄρκτον!

Τοιοῦτος εἴναι δὲ Πειραιεῖς καὶ τοιαῦτας ἐντυπώσεις μοὶ ἐνεποίησε κατὰ τὴν δίμηνον ἐν αὐτῷ διαμονήν μου. Ἔξ αὐτῶν ἔμαθες ἐλπίζω δ. τι ἐπεθύμεις, ὥστε νὰ προφυλάττησαι ἐν τῷ μέλλοντι καὶ νὰ μὴ σαγηνεύῃς εὐκόλως ἀπὸ τὰ θέλγητρα τῶν Αθηναϊκῶν ἔξοχῶν. Πρὶν ὅμως τελειώσω τὴν ἐπιστολήν μου ἂς σοὶ διμολογήσω, ἵνα μὴ μὲ διέγηῃ ἡ συνείδησις ὅτι παρεπίκρανχ τοὺς ἐντίμους καὶ ἀγαθούς Πειραιεῖς, ὑπὲρ μέτρον αὐστηρῶν περὶ αὐτῶν καὶ τῆς πόλεως των λαλήσας, δτι, καὶ τοι τοιοῦτος ὃν δὲ Πειραιεῖς δὲν εἴναι πολλῷ κακτώτερος τῆς πρωτευούσης, τῆς ψωρειώσης αὐτῆς κακήλου, τῆς Ἀφρικανῆς αὐτῆς ἔρήμου, ἐφῆς βιοῦς 50 χιλιάδες ἀνθρώπων βίον ἀδίνωτον, πῦρ καὶ κονιορτὸν τὸ θέρος ἀναπάντες, ὑπὸ ληστῶν καὶ στάσεων υγιθημερῶν ἀπειλούμενον, ὑπὸ ἀπλήστων δημιχγαγῶν ἀπομιζούμενον, ὑπὸ Ἀβδηριτῶν διοικούμενον καὶ οὐδεμίαν στιγμὴν ἀναψυχῆς ἔχοντες, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην διασκέδασιν εὑρίσκοντες, καὶ μάλιστα ἀπὸ τῆς ἐνδόξου μεταπολιτεύσεως, διὰ τὸν φόβον τῶν Ιουδαίων.

Αἱ ὥραικι ἄλλοτε καὶ κλεινκι Ἀθηναι αἱ διὰ τῶν ποιητῶν ἔξυμνηθεῖσαι διὰ τὸν περικαλλῆ αὐτῶν οὐρανὸν καὶ τὸν ποικίλον καὶ γραφικότατον αὐτῶν δρίζοντα καὶ τοὺς τερπνοτάτους περιπάτους καὶ τοὺς πολλοὺς καὶ κομψοτάτους κήπους, κατήντησαν σήμερον διὰ τῆς ἀδρανείας καὶ ἀνικανότητος καὶ καταχρήσεως τῶν ἀρχόντων κόλασις ἐπίγειος!

ΟΥΤΙΣ.

Αὔσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ αἰγίγματος. — ΠΥΛΗ — ΓΛΗ.